

MEM_UA_3

female, sociology student

лютого 2022 р.

Відверто кажучи, я не думала що буду знати, що таке війна не з сторінок книжок історії. Для мене все почалося ще 23 лютого, коли я розмовляла з батьками і просила їх зібрати тривожні валізи про всяк випадок.

24 лютого о 6 годині ранку мене розбудив телефонний дзвінок брата і слова «Обстрілюють військову частину. Все горить.... Горять склади.... Снаряди летять над головою.... Ми виїхали за межі населеного пункту - наберею потім, бо поганий зв'язок». Після цього зв'язок обірвався. Не можу, навіть, описати що я відчувала в той момент... Адже військова частина, яка розміщена неподалік мого дому (в середньому 5-6 км.) має дуже великі склади снарядів та боєприпасів... А ще й відсутність зв'язку з моєю родиною не давала мені спокою... В той же день почалась масова паніка та істерія: кілометрові черги до банкоматів, автоматів з водою та пусті полицки в магазинах, відсутність банального знеболюючого та ліків від тиску в аптеках.

• **лютого - 30 лютого 2022 р.**

Перший тиждень я майже не спала... Мені було важко сконцентруватись, навіть, на побутових справах. В перші повітряні тривоги в мене була паніка та великий страх. А ще усвідомлення того, що у Львові нічого критичного не відбувається... і я не знаю, що таке вибухи та ночівля в холодному підвалі. І це ще більше лякало... Я часто не мала зв'язку з рідними, адже військова частина або ж глушила мобільний зв'язок, або ж

його просто не було. В той період я почула фразу від мами, яка щось надломилася в мені: «Як добре, що тебе тут немає... Як добре що ти далеко».

В цей період, я буквально моніторила кожну новину... Поступово страх замінила ненависть та злість до росії та її населення (до речі, вона присутня і досі). Щоб хоч якось виплеснути свої емоції не на людей, які мене оточують - я почала вести свою інформаційну війну. До речі, це дуже заспокоює, коли ти відповідаєш на коментарі прихильників «руськава міра»...

Березень 2022 р....

Перший місяць війни був дуже складним для мене. Я дійсно картала себе за те, що не поїхала додому раніше запланованого і, що я не там. І можливо б мені було легше.... В цей місяць я зрозуміла, що всі мої проблеми – ніщо. Я вирішила почати робити хоч щось... Шок та страх поступово почали проходити. Я зібралась з силами і почала хоч трішки діяти: віднесла речі для переселенців, речі на сітки (всі мої нові та не нові речі, які підходили для сіток - стали частиною маскувальної сітки), донатила на армію.

Я старалась повернутись до «нормального» життя... хоча й змінилось поняття та усвідомлення «нормальності» але якось треба було спробувати жити по новому.

Поступово прийшло усвідомлення та зміна думки про людей, які мене оточували з самого дитинства. Скажімо так, я з самого дитинства перебувала в оточенні злиття менталітетів: російського, українського, польського та казахського (така собі в нас інтернаціональна родина). Так от, що я хочу сказати.... якщо людина, яка проживає майже все своє життя в Україні налаштована на «руській мір» та постійно перебувала під

російською пропагандою¹, яка бачить на свої очі, що відбувається в нього під носом – не може повірити в правдивість цієї реальності, адже «они стреляють тільки по об'єктам военной інфраструктури». Навіть, коли його єдиний онук тікаючи від обстрілів приїхав до нього, який тиждень ночував в холодному підвалі – мій дядько не вірив в те до останнього.

¹ Так, все своє життя пам'ятаю як мій дядько на Новий Рік спочатку дивився привітання путіна і говорив які вони всі молодці, а потім, звичайно, привітання президента України (так, вони в нас мінялись).

Квітень 2022 - а в душі ще досі лютий....

Буча... Гостомель... Ірпінь.... – зламали мене... Перший раз з початку війни я плакала. Відбулось усвідомлення того, що все життя якась лотерея.... Якихось 120 - 130 км відстані здатні зберегти життя. Так, село з якого я родом знаходиться у 120 км від подій пекла. Якихось дві - дві з половиною години їзди.

В той період батьки розказували, що навулиці вночі чути постріли з автомату... що часто вночі хтось ходить та їздить по вулицях... Що під'їжджає машина до блок-постів, зупиняється за 100 м і розстрілюють людей на ньому.

Моя ненависть стає ще більшою, але недостатньою....

Жити потрібно далі... Пошук роботи... Для мене робота була завжди способом задовольнити своє «хочу». Зараз я усвідомлюю, що тепер я маю бути готовою стати фінансовою опорою для своїх рідних, якою вони завжди були для мене.

В період війни побудувалась нова реальність навіть на ринку праці. Я безпосередньо маю до нього відношення, адже працюю HR-менеджером та рекрутером і знайома з усіма подіями. Так до прикладу, деякі компанії звільнили в такий час своїх працівників, які проживають у Львові та багато років співпрацюють з ними. Натомість, почали приймати на роботу переселенців, адже держава за це виплачувала певні кошти. Відповідно, так кожного місяця мінялись кадри... Не скажу, що мене це здивувало... Просто в даних реаліях це виходить за поняття «норми», хоча... не думаю, що вона ще існує...

Травень 2022 р....

Війна стає чимось буденним... мене це лякає...

Загалом, війна поділила моє життя та й життя кожного з нас на «до» та «після»... Проте, перемога поділить його ще раз... і все буде добре...